

Tack tv - för eländet!

av Ginger Sundin Hallgren

Jag gick in på SEA Hund & Katt i Kungens Kurva den 20 december för att köpa foder och någon leksak till hunden i julklapp. Där blir man alltid väl bemött och sortimentet är brett. Just idag skulle jag även köpa nytt rullkoppel och hittade snart ställningen med utbudet. Jag såg fram emot en liten trevlig shoppingrunda i hundens tecken.

Funderingarna avlöste varandra, skulle jag ha blått eller rött? Jag hade inte stått där så länge, förrän jag hörde en hund hosta och kraxa upprepade gånger. Det märkliga var att det inte avtog. Jag kunde inte avhålla mig från att titta vad det var som gjorde att hunden lät så förskräckligt illa. Det lät som om den hade satt i halsen eller något liknande. Kanske behövde ägaren hjälp?

Strypt lufttillförsel

Döm om min förvåning när jag tittade förbi ställningen med selar. På golvet stod en hund i storlek runt 45 centimeter. Det var en ljusbrun hane med vit bläs, troligen en blandras. Han hostade vilt och han hade problem med att kunna andas ordentligt. Runt halsen hade han en så kallad ”dressyrlänk”, en helstrypande tunn länk utan själva länkarna som i till exempel en riktig kedja av metall. Det såg ut som om den var tillverkad i nylon, men de finns även i läder.

Man kan luras att tro att de skulle vara snällare mot hunden, men den är lika elak och gör lika stor skada som en traditionell kedja med helstrypande effekt. Det som är annorlunda med dressyrlänken är att den inte hörs när den dras ihop vid ett ryck i koppellet.

Doftparadis

Butiken lockade med många härliga dofter för en nyfiken hund. Levergodis, grisöron, tuggben, massor med hundlukter, kanske en löptik som gått förbi eller någon han känt igen på doften och som nyss varit där inne och handlat. Nosen vandrade av och an i luften och försökte klura ut vilka dofter som strömmade in samtidigt som han drog i koppellet för att komma närmare de goda lukterna.

Matte ryckte irriterat tillbaka honom upprepade gånger utan att för en sekund fundera på vad hon egentligen åstadkom, nämligen en relation som förstörs av straff, skrämsel och hot. Dessutom risken att skada sin hund i nacke och hals. Många högljudda, ilska och irriterade kommandon haglade över hunden: ”Sitt!, sitt!, neej!”.

Misshandel och maktmissbruk

Efter en liten stund hörde jag hunden ge ifrån sig ett smärtpip. Då fick jag hjärtklappning och musklerna började skaka på mig. Jag kände myrkrypningar innanför skinnet. Det var så obehagligt att se denna lilla hund bli behandlad på det viset. Det fanns ingen som helst förståelse från mattes sida över att hunden var nyfiken inne i affären. Hon dängde honom och ryckte hårt i hans hals. Han började mer och mer likna en jojo istället för en hund.

Jag kunde inte sluta titta och tänkte att om hon gör något mer mot denna hund så vet jag inte vad jag gör. Då såg jag till min förtvivlan att hon böjde sig ner över hunden, tog tag i pälsen under hakan, höll hårt för att straffa och hota genom att stirra honom i ögonen och säga några skrämmande ord. Jag såg på hela hundens kroppsspråk att den var rädd för sin matte. Det gjorde mig oerhört ledsen och nedstämd.

Empatilös

Plötsligt insåg jag att matte var av sådan kaliber att hon inte skulle ha lyssnat på mig, att hon var fullt övertygad om att hot och straff och en auktoritär hållning och inställning till hunduppfostran skulle göra susen. Jag hörde henne säga att det här var den absolut jobbigaste hund hon någonsin hade haft. Jag tror att hon tyckte illa om sin hund.

Jag såg bara en lekfull, oerhört nyfiken, kontaktsökande och arbetsuguen individ i honom, som tyvärr blev missförstådd och misshandlad...

Noll koll

Högt och tydligt berättade hon för försäljaren att hon minsann tränade med en polis som kände "Hundcoachen". Kalla kårar letade sig upp för min rygg. Hon nämnde även att hunden hade skor på sina framtassar för att han bet så mycket på dem så att han blödde. Jag tänkte spontant att det hjälper ju inte att sätta på sådana bara för att han inte ska kunna komma åt sina tassor. Klådan kvarstår ju. Det verkade på henne som om hon inte förstod eller brydde sig om orsaken och heller inte gjorde något åt det. Hela hennes attityd mot hunden kändes kall och avståndstagande. Straff och straff...

"Hundens fel"...

Medan jag stod fastfusen i golvet talade hon också om att hon hade ramlat en dag i snön. Hunden hade troligen dragit omkull henne i sin glädje över snön och var nog full med energi. Hon beklagade sig högt över att en person hade sagt åt henne att inte slå sin hund.

Som jag förstod det hade hennes vrede över att hamna i en snödriva gått ut över hunden och någon hade reagerat på hennes agerande mot sin hund. Det verkade

som om hon sökte stöd för sin teori om att personen som sagt ifrån bara var sur och okunnig och att det naturligtvis var hundens fel och att det därmed var okej att brusa upp och straffa den.

Glad och förtrolig övning

Hade det varit min hund som inte ville stå still och prova en sele, hade jag förvandlat situationen till något positivt som hunden skulle komma ihåg till ett senare tillfälle och att den även skulle tycka om att bli hanterad både av mig och av andra snälla händer.

Frustrationen ökade

Jag förstod att den speciella hunden aldrig skulle komma att tillhöra skaran av lyckliga, lydiga hundar med den ägaren. Bara om den fick byta matte. Ändamålen helgar tydligen alla medlen. I lydnadens namn var misshandel tydligen ”passande”.

Tyvänn rann tiden ut för mig och jag var tvungen att skynda vidare till ett avtalat viktigt möte angående en annan hund och jag insåg att den här hunden skulle jag inte kunna göra något åt för att hjälpa – just nu. Skulle du ha civilkurage att säga till en hundägare som behandlade sin hund illa?

Tack tv för alla exempel på hur man kräver, förbjuder, straffar och skräms...